

РЕШЕНИЕ

№ 3368

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 55 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА

при участието на секретаря РОСИЦА М. ЛАШОВА
като разгледа докладваното от КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20231110138525 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 422 и следващите от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Производството е образувано по искова молба на „Топлофикация София“ ЕАД срещу Б. Ц. М., с която са предявени следните установителни искове:

- искове с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл.150 от *Закона за енергетиката* (ЗЕ) за установяване съществуване на вземане за сумата от 5905.37 лева– незаплатена главница за стойност на доставена топлинна енергия за имот– апартамент № 2, находящ се в гр. София, ж.к. „Гоце Делчев“, *** за периода 01.05.2020г.– 30.04.2022г., както и на сумата 54.43 лева– главница за осъществено дялово разпределение за периода 01.05.2020г.– 30.04.2022г., ведно със законната лихва от подаване на заявление по чл.410 ГПК– 05.05.2023г., до окончателното плащане;
- искове с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр.чл.86, ал.1 от *Закона за задълженията и договорите* (ЗЗД) за установяване съществуването на вземане за сумата от 698.00 лева– лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2021г.– 24.04.2023г. и 10.56 лева– лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 16.07.2020г.– 24.04.2023г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 23998/2023 г. по ч.гр.д. № 23998/2023 г., по описа на СРС, 55 състав.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника Б. Ц. М., като собственик на процесния имот, въз основа на договор за продажба на топлинна

енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 от ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил през процесния период на ответника топлинна енергия до топлоснабден имот - апартамент № 2, находящ се в гр. София, ж.к. „Гоце Делчев“, *** абонатен номер 65110, като ответникът имал задължение за заплащане на стойността на потребената за жилището топлинна енергия и цената на осъщественото дялово разпределение, но не е сторил това. Обосновава правния си интерес от предявяване на установителния иск с проведеното заповедно производство и издадената в полза на „Топлофикация София“ ЕАД заповед по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 23998/2023г. по описа на СРС, 55-ти състав, и дадени указания от заповедния съд по чл.415 ГПК по отношение на ответника. Представя писмени доказателства, прави искания за допускане на експертизи, за събиране на доказателства по реда на чл. 190 ГПК, както и за привличане на трето лице- помагач. Претендира разноски.

Ответникът Б. Ц. М. е подал в срока по чл. 131 ГПК отговор на исковата молба, в който оспорва исковете. Твърди, че заедно с Деница Любенова М.а са съсобственици при равни дялове на 6/42 ид.ч. от присъединителен топлопровод, съоръжения към него и абонатна станция, изградени след съгласуване с топлопреносното предприятие към обект - жилищна сграда, находяща се в гр. София, бул. „Ген. Тотлебен“ № 33, която ответникът заедно с останалите етажни собственици възложили на трето за спора юридическо лице изграждането на съоръжението. Със споразумение от 26.08.2004г. възложителите разпределили помежду си общата за съоръжението цена, като на 26.01.2005 г. е сключен договор за присъединяване между „Топлофикация София“ ЕАД и етажната собственост. Твърди, че от 26.01.2005 г. до настоящия момент ищецът ползва изграденото топлопреносно съоръжение, без да заплаща цена за това.

Релевира възражение с правно основание чл. 104, изр. 2, предл. 3 ЗЗД за прихващане за сума в размер на 5 905,37 лева - незаплатена доставена стойност на топлинна енергия за периода 01.05.2020г. - 30.04.2022 г., за сума в размер на 698,00 лева - лихва за забава за периода 15.09.2021г. – 24.04.2023 г., за главница за услугата дялово разпределение за периода м. 05.2020 г. - м. 04.2022 г. в размер на 54,43 лева, както и за сумата от 10,56 лева - мораторна лихва за периода 16.07.2020 г. до 24.04.2023 г. **с насрещното му вземане по възражението за прихващане по чл. 137, ал. 2 ЗЕ за сумата от 7 000 лева,** представляваща цена за ползването за 1/14 част за присъединяване към топлопреносната мрежа за периода от **16.10.2018 г. до 16.10.2023 г.** на изградено от ответника и останалите етажни собственици съоръжение за присъединяване към топлопреносната мрежа за сграда с административен адрес: гр. София, бул. „Ген. Тотлебен“, № 33. Представя писмени доказателства. Прави искания по чл. 190 ГПК и за допускане на допълнителен въпрос към искането на ищеца за допускане на изслушване на СТЕ.

С определението по чл. 140 ГПК от 29.11.2023г. съдът не е приел за съвместно разглеждане предявеното възражение за прихващане.

Конституираното по делото трето лице-помага „Директ“ ЕООД е представило исканите документи.

При проверка на материалите по делото, съдът намира от *фактическа страна* следното:

Представен е Протокол от 09.08.2002г. от проведено Общо събрание на етажните собственици в жилищната кооперация, където се намира процесния имот, на което е взето решение за сключване на договор с “Техем Сървисиз“ ЕООД за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия. В изпълнение на решението е представен сключен между тези лица договор от 05.09.2002г. Представен по делото е също договор от 03.06.2020г., сключен между ищеца и ФДР – “Техем Сървисиз“ ЕООД. Съгласно постановките на ТР № 2/2016г. на ОСГК на ВКС решението на ОС на ЕС обвързва собствениците на обекти в етажната собственост, вкл. правоприемниците, щом като не е налице последващо решение на ОС на ЕС за отказ от услугата на топлопреносното предприятие, съответно отказ от услугата дялово разпределение. Доказателства за релевиран отказ от услугата не се съдържат по делото, поради което решение на ОС на ЕС обвързва собствениците на имота.

За изясняване на релевантни по делото обстоятелства е била допусната съдебно-техническа експертиза. Съгласно приетото заключение на съдебно-техническата експертиза, сградата, в която се намира имота, е с непрекъснато топлоснабдяване през процесния период. Установено е редовно отчитане на общия топломер в абонатната станция /АС/, както и че същият е преминавал периодичен метрологичен контрол. Извършените измервания в АС, начисленията по фактури, дяловото разпределение и остойността на потребената топлинна енергия за имота са в съответствие с нормативните изисквания. Технологичните разходи на АС са приспаднати за сметка на доставчика на топлинна енергия. Дяловото разпределение е било извършвано от „Директ“ ЕООД. За имота е била потребявана топлоенергия за отопление, за сградна инсталация и за битово горещо водоснабдяване. Топлинната енергия за отопление е разпределена с 3 броя отоплителни тела с топлинни разпределители и щранг-лира с мощност 792 Вт, като за 2021г. е предстван визуален отчет, а за 2022г. уредите са билисменени и отчетите са дистанционни. Топлинната енергия за битово горещо водоснабдяване за периода е отчитана по данни от 1 брой водомер с редовен отчет през процесния период. Разпределението на топлинната енергия за сградна инсталация е извършвано съгласно зависимост, описана в Приложение км чл. 61, ал. 1, т.6.1.1. от Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020г. за топлоснабдяването, като за имота „сградна инсталация“ се разпределя в зависимост от пълния отопляем обем – 145 кв.м. и този на ЕС – 10128 кв.м. През процесния период само за м. 08.2021г. е начислявана „служебна енергия“. Отговорено е, че размерът на дължимите суми по фактури, изготвени по прогнозни данни, е 6359.23 лева, от които 2870.42 лева за отопление на имота и за сградна инсталация, и 3488.81 лева за битово горещо водоснабдяване. Посочено е, че размера на вземанията след изравнителните сметки възлиза на **5996.00 лева** – главница топлинна енергия, **който размер е по-голям от търсения, поради което съдът е обвързан от предявеното.**

Няма основание да не бъде кредитирана експертизата поради това, че вещото лице е

използвало документи, неналични по делото или такива, осчетоводени в счетоводството на ищеца. При изпълнение на своята задача вещите лица работят както с приети по делото писмени и веществени доказателства, така и с документи и вещи, които са предоставени от страните или се съхраняват в държавни учреждения или се намират в трети, неучастващи в спора лица /проверки в счетоводството на търговци, проверки на документация, съхранявана в архиви или нотариални кантори, проверки на регулационни или други благоустройствени актове и документи в техническата служба на общината и др./. Решение № 48 от 23.07.2020 г. по т. д. № 199 / 2019 г. на Върховен касационен съд, 1-во тър. Отделение/. Законодателната идея е вещото лице да изготви заключението си само на база на собствените си знания и опит, като ползва събрания по делото доказателствен материал и предоставените му от страните или трети лица материали, стига това да не почива на база на странични данни или предположения, което е в случая не е налице. Прегледаните материали могат да не бъдат представени в оригинал или копие пред съда, но по искане на някоя от страните съдът може да изиска документите, за да може да бъде оспорена тяхната истинност. Ако истинността на документите не се оспорва, представянето им пред съда не е задължително /Решение №131 от 12.07.2018г. по гр.д.№131/2018г. на ВКС, ГК, IV г.о./.

Видно от представените по делото доказателства – нотариален акт за покупко-продажба № 140, том I, рег. № 2217, дело № 135/2001г., на 19.03.2001г. топлоснабдения имот - апартамент № 2, находящ се в гр. София, ж.к. „Гоце Делчев“, *** е придобит от Деница Любенова Тенева и Б. Ц. М.. В договора няма посочване на правата на приобретателите, поради което съдът намира, че двамата са станали собственици на имота при равни права. С брачен договор от 29.07.2013г. обаче съпрузите са уредили отношенията си, посочвайки, че този имот остава целия за съпруга, т.е. ответника по делото. Уговорката в брачния договор следва да се приеме за валидно обвързала страните, доколкото е допустима по закон и договорът е сключен в предвидената форма.

При установената *фактическа обстановка, съдебният състав прави следните **правни изводи***:

Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 6 април 2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на ТЕ между клиентите в сграда - етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея. Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл.36, ал.2 от Общите условия от 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. По силата на договорните взаимоотношения между "Топлофикация София" ЕАД и третото лице помагач цената на услугата се заплаща от топлофикационното дружество на търговеца, извършващ дялово разпределение, а по силата на чл. 13, ал. 1, т. 1 от Общите условия на договорите за

продажба на топлинна енергия потребителите дължат възстановяване на заплатените суми за тази услуга на топлофикационното дружество. Цената на услугата дялово разпределение се посочва в сключения договор между топлофикационното дружество и търговеца, извършващ дяловото разпределение, съгласно чл. 139в, ал. 3, т. 4 ЗЕ. Във връзка с това по силата на закона възниква система от две относително независими правоотношения, чиито страни и предмет се определят от закона. По едното възниква задължение за топлофикационното дружество за заплащане на търговеца, извършващ дялово разпределение цената на услугата дялово разпределение, а по второто - потребителите дължат заплащане на сумите за тази услуга на топлофикационното дружество. С договора, сключван по реда на чл. 139в, ал. 3, т. 4 ЗЕ между топлофикационното дружество и търговеца, извършващ дялово разпределение се определя само цената за услугата дялово разпределение, а в този по чл. 140, ал. 5, т. 8 ЗЕ между клиентите и търговеца, извършващ дялово разпределение само условията и начинът на плащане на услугата. И двата договора обаче не променят страните и предмета на правоотношенията във връзка с цената, защото те се определят от закона. Ето защо законът установява задължение на купувача /потребител/ да заплаща на топлофикационното дружество суми за дялово разпределение, чиято цена се определя от договора между тях, като няма значение дали топлофикационното дружество е платило предварително, впоследствие или дали въобще е платило тази цена на търговеца, извършващ дялово разпределение, както и е без значение дали общите условия на топлофикационното дружество установяват задължение на купувача /потребител/ да заплаща на топлофикационното дружество суми за дялово разпределение. Единственото условие (основание) за задължението на потребителите за плащане на сумите за тази услуга на топлофикационното дружество е услугата за дялово разпределение да е извършена. Същият принцип е залегнал в нормата на чл.156 ЗЕ, където е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлина енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

Доказва се по делото, че измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е извършвано от „Директ“ ЕООД, което обстоятелство страните не оспорват. Доказва се още от експертното заключение, че за процесния имот е осъществявана съгласно нормативната уредба услугата за дялово разпределение. Поради това претенцията на ищцовото дружество за заплащане на сумата за дялово разпределение не представлява недопустимо предявяване на чужди права. В този смисъл са и постановките на цитираното по-горе тълкувателно решение, в мотивите на което е разгледан въпроса за възникване на облигационното правоотношение по двете услуги, като е посочено, че потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярят на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против

волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

Изложеното по-горе дава основание да се заключи, че ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение, съобразно което предявените искове за установяване на дължимостта на тази сума в полза на „Топлофикация София“ ЕАД – в качеството му на продавач на топлинна енергия, се явяват установени по основание. Възражение, че услугата не е предоставена или извършена по нормативни изисквания, не се съдържат.

Заключението дава основание да се приеме, че монтирания в етажната собственост топломер е годен и е преминал е метрологична проверка. Вещото лице е изследвало необходимите документи и е дало отговор, че устройството е преминавало нужния технически преглед, а количеството енергия е отчетено съобразно Наредбата, включително реален и дистанционен отчет и реален отчет на водомер.

Заключението дава основание да се приеме също, че имотът е топлоснабден, което страните не оспорват.

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, т.1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, какъвто именно и е разглежданият случай. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна

енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а пар. 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество.

Представените доказателства дават основание на съда да заключи, че ответникът Б. Ц. М. в рамките на исковия период е собственик на процесния имот по силата на договора за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт, и брачния договор, с който този имот е станал изцяло негова собственост. Като собственик на имота той се явява **страна по облигационното правоотношение** с „Топлофикация София“ ЕАД по договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди, сключен при публично известни Общи условия за продажба, одобрени с Решение на ДКЕВР /чл. 150, ал.1 от Закона за енергетиката/. Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в какъвто смисъл са ѝ разясненията, дадени в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

Наличието на облигационна връзка не се опровергава от ответника, тъй като такива възражения не се съдържат в отговора на исковата молба. В настоящото производство придобиването от ответника на топлоснабдения имот в рамките на исковия период се доказва анализа на приложените по делото документи за собственост – договори, и изводите на съда за наличието на облигационно правоотношение между страните, възникващо при общи условия в качеството на ответника на собственик на имота се доказва. Същевременно, други доказателства, които да оборват констатираната облигационна връзка, не са налични по делото, поради което релевираното възражение остава несподделено.

По делото не се възражава срещу размера на търсените вземания, но размерът им се установява от експертното заключение.

Съгласно чл.33, ал.1 и ал.2 от действащите общи условия клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Задължението за заплащане на този консуматив има периодичен характер и вземането за него се погасява с изтичането на тригодишна давност – чл.111, б. „в“ ЗЗД и ТР № 3/2011г. на ОСГТК на ВКС. В настоящото производство ответната страна не е навела възражение, поради което съдът не може да се произнася по този въпрос. При съобразяване на текста от ОУ, вземането за главница е изискуемо и се дължи в пълния искан размер. Като акцесорна на този иск, основателна се явява и претенцията за мораторна лихва върху главницата в търсения размер.

Както се посочи по-горе, услугата за дялово разпределение е извършена, поради което също се дължи нейната стойност, която съдът приема, че е посочената в исковата молба, след като услугата е извършена и отчетена по уредбата.

Съгласно разпоредбата на чл.84, ал.2 ЗЗД, когато няма определен срок за изпълнение, какъвто е и даденият казус относно престирането на цената на услугата дялово разпределение /срок в чл. 36, ал. 2 от ОУ няма/, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Поканата за заплащане има значение за определяне на началния момент, от който длъжникът изпада в забава и ще дължи обезщетение по чл.86, ал.1 ЗЗД в размер на законната лихва върху дължимата се като главница сумата. До приключване на производството пред първоинстанционния съд ищцовото дружество не е ангажирало доказателства за връчването на ответника на такава покана относно заплащането на услугата за дялово разпределение, съобразно което последният не е изпаднал в забава и не дължи на „Топлофикация София“ ЕАД обезщетение по чл.86, ал.1 ЗЗД или сумата от общо 10.56 лева – лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 16.07.2020г.-24.04.2023г.

По разноските

При този изход на спора по делото право отговорността за разноски се разпределя по правилата на чл.78, ал.1 и ал. 3 ГПК.

Сторените от ищеца разходи са в общ размер от 716.74 лева, от които 183.37 лева разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение по ч.гр.д. № 23998/2023г. по описа на СРС, 55 състав, и 533.37 лева – разноски в настоящото производство, включващи 133.37 лева държавна такса, 300.00 лева депозит за вещо лице и 100.00 лева юрисконсултско възнаграждение, дължимо по чл.78, ал.8 ГПК и определено в минимален размер по *Наредбата за заплащане на правната помощ*. От тях, дължими от ответника Б. М. съобразно размера на уважената част от иска /6657.80 лева/ са разноски в общ размер на **715.59 лева**, от които 183.07 лева по ч.гр.д. № 23998/2023г. по описа на СРС, 55 състав, и 532.52 лева – разноски в настоящото производство.

С оглед отхвърляне на иска за лихва върху главницата за дялово разпределение право на разноски има ответника Б. М.. Разноски са своевременно претендирани за адвокатско възнаграждение в исковото производство от 1000.00 лева, което е в предвидения минимален размер по НМРАВ с оглед цената на иска и не подлежи на намаляване. От него, съобразно размера на отхвърлената част /10.56 лева/, дължимите на ответника разноски са 1.58 лева. Разноски за заповедното производство не са претендирани и няма доказателства да са направени.

Мотивиран от гореизложеното, Софийският районен съд, Второ гражданско отделение, 55^{-ти} състав,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Б. Ц. М., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к. „Гоце Делчев“, *** дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, следните суми, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 23998/2023г. по описа на СРС, 55 състав, а именно:

- на основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр.чл.150 от Закона за енергетиката сумата от **5905.37 лева**– незаплатена главница за стойност на доставена топлинна енергия за имот– апартамент № 2, находящ се в гр. София, ж.к. „Гоце Делчев“, *** за периода 01.05.2020г.– 30.04.2022г., както и на сумата **54.43 лева**– главница за осъществено дялово разпределение за периода 01.05.2020г.– 30.04.2022г., ведно със законната лихва от подаване на заявление по чл.410 ГПК– 05.05.2023г., до окончателното плащане;
- на основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр.чл.86, ал.1 от *Закона за задълженията и договорите* сумата от **698.00 лева**– лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2021г.– 24.04.2023г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 16.07.2020г.– 24.04.2023г. в размер на **10.56 лева като неоснователен**.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, Б. Ц. М., ЕГН *****, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, сумата **715.59 лева** - разноски съобразно размера на уважената част от иска, от които 183.07 лева по ч.гр.д. № 23998/2023г. по описа на СРС, 55 състав, и 532.52 лева – разноски в настоящото производство.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, да заплати на Б. Ц. М., ЕГН *****, сумата **1.58 лева** - разноски съобразно размера на отхвърлената част от иска, направени в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „Директ“ ЕООД, ЕИК 121125435, като трето лице-помагач на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____